

4.

Den Stooræ GENIUS.
BALLET

Til Hans Konungl. Mayst:z

Konung

C A R L

den Elfftes

Födelse Dag den Fämptonde/

Dansad på Stockholms Slåt

Anno 1669.

Tryckt hoos Nicolaum Wankijff/ Kongl. Booktr.

Stoormächtigste Drottning
allernädigste Frw

Lster E. Kongl. M:^s allernädigste Befalning/ har jag
på Balletten, til Hans Kongl. M:^s min allernädigste Konungz Födelse
Dag/ af E. K. M:^{tt}. anordnad/satt Rym och Verser/ så wäl som jag har kunnat.
Om E. K. M:^{tt} them i Näder behagar/ så är jag säker em samma Lycka hos alla an-
dra : Ty fast någon skulle hafwa något at säya emoor dhem/ så lärer doch ingen
willia eller kunna något säya moor E. K. M:^s allernädigste Behag. Sedan tagh har
talt för min ringa Distan/ driffar jag mig och i diupestta Underdånigheet at toka
ett Ord för mig sielf/ och bedia E. K. M:^{tt}. tåctes wara nädig här effter sem här till/as
hielpa och främia min Wälgång och lycka.
Eders Kongl. Mayst:^s
Min allernädigste Drottningz

Udbravnderdånigste trooplichtigste
och hörsamste Tjenare/ och Underfats.

E. Lindenschöld.

BALLETT

Hafwandes Fyra Partier och Öp-
ningar / effter the fyra förnämste Menni-
skians åldrar / och hwart Partij
sem Inträder.

L'efence = Barndomen.

I. Öpningens I. Intråde.

MERCURIUS.

The Hedniste ha förmeent at Mercurius jempte andra många Be-
ställningar / har och för sin oförtruena Släts skuld hafte then-
ne / at Himbla Regenten Jupiter, alltidh haat brukat honom
såsom Sanningebodh i förnämte och angelagne Åhrender :
En haat man och honom såsom then snabbaste och förnämste
Boddäraren / temnat then åhran at öyna Theatret, och
kungöra Hans Kongl. May:s födelses Dags Närwa-
relse. Hwilket han gör på följande sätt :

Swea-Män och Götha-Att/
Som haat i Norden Land och Rätt
Att biuda och befalla ;
Til eder iagh affärdad är/
Och medh migh sådan Bodskep bär/
Som hugnar eder alla :
Att thenne Dagh / som längst är kundt/
Gen Glädie-Dagh en Frögde-Stund/
Är åter nu förhanden ;

På hwilken ehr stoor Nåd/ är stedd/
 För Fiorton år en Furste född/
 Til Gøth- och Swea-Landen.
 I Nåd och Wårt han tager til/
 Han Ehr/ ehr' Huus och Häfwor wil/
 Bestydda och förnera;
 Slätt och Fåsten/ Låhn och Land/
 Med Faderns Hiart' och Kunga Hand
 Wål styra och regera.
 En ware lustigh ware gladh/
 Beslijte sig hwar i sin stadh
 Och icke lengre dröne/
 At ställa an på thenna Dag
 Något/ til Konungens Behagh
 Och Rijtzens Ständers Nöye.
 Thet ägnar Ehr/ och är Ehr He'er/
 At altijdh giöra meer och meer
 Ehr Herre Tienst och Ahra;
 En som hans år och Dygd taa till/
 Så synes och at Ehr plicht wil
 Meer fordra och begiära.

II. Inträdet.

Flora, avec quatre Zephirs.

Währ- och Blomsier-Gudinnan/ medh fyra fruchtbringande skö-
 na Wåstan-Windar : Them hon om Jordenes Fågring
 och Gröddas främtande / och Währdagens Eiufligheet / medh
 följande Verser taltalar :

Wie käreste *Zephirs*, fruchtbringande Bröder/
 Låter oss en dröya
 At friska Jorden upp och främia hennes Gröder/
 Wennistian til nöya. Ehr

Efr Wabna är/ först at låta dugga och fukta/
 Och wårka een ny Krafft
 Örter/ Blomster/ Roser/ Lillior/ som wål lukta/
 Och hafwa ljustigh Safft:
 Sedan skal jag tråda fram/ och Jorden beklåda
 Med purpur/ röd/ blå/ grön
 Och allahanda Fårgor/ som ögonen glåda
 Och göra Marken skön.
 Wår bästa Wån/ den frögdefulle ålskelige Sommar/
 Som följer mig på håål/
 Skal gee alting trefnad och mognad när han komer/
 Och alt fullkompona wåål
 Det wij ha wål begynt; oss til Heder och Åhra/
 Och dem til gagn och lust/
 Som oss hafwa kär/ och som wår Tilkomst begåra
 Med mången suet och pust.
 Aff Glådie och Kårleek de oss i Fampnen falla/
 Och möta oss med kyss/
 I hopp och hug at slippa länge Wintren falla
 Som föser Folck til Byss.
 Ty i gröna Gråset få bruka sinåt tidsfördriff
 Och leka medh sin Wånn/
 Det frögdar mångens Hierta och gifwer ett nyt Liff
 åt mången Måd och Swånn.

III. Inträdet.

Genius. L'ame noble, L'adresse.

The Hednist Sinnade/ hafwa hollit före / at hwar Wennistia strax i
 Födelse Tijman / har fått lijka som en Skö. Anda / som i
 Liff; tiden skulle styra hennes Wårck och Willie. Then sam-
 me hafwa the kallat Genium; ther medh the synes hafwa berek-

nat Elementernes afdelta mått och beblandelse i Wrennstio Afel-
 sen ; på hwilkens mehr eller mindre öfwerensstämmelse / na-
 turligen plågar fölia mehr eller mindre åhåga och stickelighet/
 i Siäl och Kropp/ til thet som godt och wålanstående är ; och
 förhensskuld hafwa somblige meent at the woro två Genij, een
 ond och een godh ; then onde willie wij inter weta vchaff/then go-
 de kommer här fram på Theatret, och förer medh sigh til Nor-
 disse Konungens Tienst/ Stick och Snyelse / L'ame noble,
 en ädel Siäl / och L'adresse, Snålheet i alla Saker/
 hwilka medh stor Glåoie vndfås och fågnas. Och effter ingen
 ting är för en Konung nödigare/berömligare och nyttigare/ än
 at hafwa Hugh och Willie til Dygd och åhra / förnuftt-
 ge Zanckar/ tucktigt Zaal / hårlige Infall/ lustige Seder och
 wackra Åhåfwor ; ty haar Hans May:tt befalt sin gode
 Genium, föra til thes trogne Vnderfåtare / om en godh Ko-
 nungz Plicht och Egenstaper/ föllliande Zaal :

L Y hafwa Hugh och Willia

Alt låra Tucht och Dygd/

Och godt från ondt at stillia/

För allom är een Blygd ;

Men doch för ingen meera/

An den aff Gudh är wald/

Andra til at regera/

Och styrra dem oqwald'.

Han måste för them waka/

Och hålla dem wijd macht/

Sin egen Roo försaka

Och wara wård och Wacht

Öfwer sitt Folck/ öfwer sitt Land/

Och vthur Nödh och Wåda/

Men godt förstånd/ med tapper Hand/

Dem hielpa och dem råda.

Han skal och hindra på all sätt/

All Drått och all Klaga/

Sielff tala/ tänkia/ giöra rått/

Och altijdh såledz laga

Alt

At hans Exempel blif e en Lag/
 Hans Lefwerne een Låhra/
 Hans Seder androm til Behag/
 Och honom sielfff til Åbra.
 Til hwilket allt een ådel Siål/
 Och Snålheet i all Stycke i
 Siena een Konung inmycket wål/
 Och skaffa honom Lycka.

IV. Intrådet.

L'esperance avec quatre Egiptiens.

Hoppet medh 4. Spåmän.

Thet är inset swant/at wiidh i ore Herrars / och synnerligen theras
 som til Scepter och Crona bohne åro Födelser/ Stiernkijskare
 och Spåmän bry sin Dierna/ medh nativitets ställande/ och
 theras förestående ödes vthålkande : Ty sinna the samma sig
 här och in/ strax effter Genium, och medh alt för stor Förmå-
 tenheet berömma sig och sin Konst. Men Hoppet som Nor-
 disse Konungen gifwer sine trogne Underfårare om sig/ haer
 fast een bättre Grund och starkare Försåring/ i hans egne Ko-
 nungstige Dygder/ ån spåmannens fåfånge inbillade Wett-
 skap; then L'esperance sielfff förachtar/ och theras förmåne står
 i Wårten medh fåå och små Styck. Verser affstraffar.

Spåmannens Laal.

L E hyggliat Folck sliker fram/
 Folck af Wård' och sinrikt glam/
 Folck af Konst och høat förstånd
 Som kunna see i hwar's Mans hånd'

Swad dem bå dar/ ondt och gott/
 Heder åhra/ Håån och spott;
 Folk som ha i sin Händer/
 Allsammans Rijkzens Ständer/
 Lyck' Dlycka/ med och moot/
 Nåd och Ynnest/ Haat och Hoot/
 Scepter Cron/ och sådant meer
 Som Lyckan tar eller geer.
 Huru der med lærer gå/
 Hoo skal mista/ hoo skal få/
 Det see wij alt på ett Hår/
 Som woret skedt red' i går.
 Men ett ligger stoor macht på/
 Om wij sielfwe säya må/
 At den som wil alt ha wåll/
 Leswa lustig leswa säll/
 Ösa Gull med Giöpnar full/
 Alltjyd hafwa Lyckan hull;
 Han måste gee oss rundelig/
 Och då helt försäkra sigh/
 Om ett godt och liusligt swar/
 Fast han illackt öde har.

L'esperance.

Hielten i Norden
 Gånge i Händer

Alt wäl/ och lefwe
 Lenge och lycklig/
 Sig til ewige Rampn/
 Sina til Hugnad.
 All' Swea-Ständer/
 Hoppas och önska
 Detta aff Högden!
 Och deras Herres
 Egn' höga Dygder/
 Gudliga Hierta/
 Kungliga Gåfwor/
 Göra det Hoppet
 Säkrar' än alla
 Spåmän i Werlden
 Med Sina Sagor
 Grundad' i Gifning.

V. Inträdet.

Momus, Scharamouche, Trevelin.

Gud-och Menniske-Gäckarna.

Efther förmåne Spåmännen hafwa aldrigh kunnat sigh sielf till
 stimpf råta i rättare tidh fram/ än då Gud och Menniske Gäck-
 tarne woro ther hoos; hwilka innet owahna eller förshyne/ at off-
 ta tad'a thet som haat god Grund och sin Nytra medh sigh bles-
 we nu så mycket mehr pickhogade/ at fy'a Munn på ihessa
 Waadlingare/ som gjorde sigh medh sin bedrägelige. Konst så
 flore och Grödmynndige.

Såfång

Fisfång är Konsten och Konstnären tokot/
 För'n han spår rätt löpa Sakerna krokot;
 Han tislar han taslar ehr Dronen full/
 Sin höper ehr opp/ åter slår ehr omkull:
 När Märken de fehla/ sku Lögnern' åsta/
 Och får han bra Pängar så lünger han bra.
 Om ingen trodd'n/ wor' han eensam een took/
 Men annars mans Därheet gör Spåmannen klook.
 Hwad *Iupiter* och *Iuno* de gjöra i hoop/
 Det må han fritt giffa den ålende gloop/
 Om der skal blij ägg eller Bugar vthåff/
 Der med bry *Hierman*/ må han hafwa godt Låff:
 Men; säva hwad *Hjälten* aff Norden skal stee/
 Det kommer den Wäpen alzingen ting wee.
 Dy pludra lagom gör dig mtet brått om/
 Konungens egen Dygd är bästa Spådom.

La Jeunesse = Ungdomen.

II. Öppningens I. Inträde.

Hebe avec les trois heures

Eunomia, Dice, Irene.

Effter en lyckeligh Födelse hjit til Werlden / är en godh Vpuckelse
 thet bästa och bästa; och är bättre intet wara född/ än illa vp-
 född. Thersfore kommer Ungdoms Gudinnan strax/ at låra
 sikh wårda om Nordiske Konungens Stökel och Vpsödzel/
 hastwandes medh sig tree *Jovis* och *Themidis* förmente Dö-
 erar; hwiltas Ramyn på Swänka giffne/ betyda/ godh
 Lagh/ Rättfärdigheet/ Frjdh. Thesse tiena öswermät-
 tan wäl en rättfärdig Konung; then förste til Rättesnöre/ then
 andra til Verdm/ then tridie til Säkerheet.

Then Nordiske Konungens rätta Hebe och Ungdoms
 Förstånderinna/ Hans högtåbrade Käre Frw Moder/ then
 Stoormächtigstie Drottning/ HEDEWIG ELEONORA
 sjunges t! Ahra fölljande Verser:

Födas

Födäs til Werlden är en Nåd och Lycka/
Och wäl upfödäs/ är thet nästa syncke/
Om thet en föllter/ blifwer då det första
Olyckan första.

Serdeles plågar noga och wäl achtas/
Och som ett Glenod i ett Land betrachtas/
Konunga tuchtan/ styrelse och Lära
Til Dygd och ähra.

Om den försummas / är thet Landzens Fara/
För Gudh och Werlden ha dhe at förswara/
Som en ha wärkat medh trooheet och lydna
Konunga Prydna.

Dy må sig frögda/ hela Swea-Kijfe/
Som har een Konung/ sin Herrs Faders liffe/
I Dygd at wänta/ i godheet och Nader
Moot dhem han råder.

Han har een Hebe Swea-Kijfz Gudinna
Sin kåre Frw-Mohr til Förständerinna/
Hon styrer Hon lärer/ Hans Land regerar
Och allt förmerar.

Dy önskom alla både små och stora/
Ut leswa mått' HEDWIG ELEONORA,
See Barn och Blemā/as Sin Herrs Son komā
Swerge til fromma.

II. Intrådet.

Un chasseur avec deux sauvages

En Jägare medh två Wildmän.

Jägaren talar om den Nytt och Fördeel jagande bringer med sig/ serdecles dhem som i Kriig tänka göra någon Lycka och framsteeg; och om thes rätta och fogliga bruk.

Det hafwer warit/ och är änn
Een låflig Seed och Bahna/
För ädelt Blod i Bngdomen/
Til Kriiget wägen bahna
Medh Lust och Tijdsfördriff i Zacht;
En Odiur at vthöda/
Stundom på luur/ stundom med mache
Och vthan Skräck at döda/
Det har styrkt och stärkt mångt yngt mod
Och warit dhem een lära/
At vthi strjder Manna/blodh
Dem en skulle försära.
Man lærer sljta ont på Zacht/
Sofwa och äta illa/
Och altijdh stå lijf som på wacht/
Aldrig fäfeng och stilla.
Bara vthe i Regn och slagg/
Och illakt währ en wåla/
Middag; Heeta och Minak Dagg/
Med lijka sinne tåla;

Den

Den stliga wil vhr stofftet opp/
 Wänte sigh sådant draga/
 Och intet fräsa med sin Kropp
 I förste Ungdoms Daga.
 Ey sådant som man då blir wahn/
 Det wil man sedan hålla ;
 Ut mången går en galen bahn/
 Det plå mäst wahren wälla.
 Doch är ey rätt at någon/ Zacht
 Med sådan iswer drifwer/
 Ut tucht/lähran sätz i föracht/
 Och Dygd försummat blifwer.
 Den mehr i Skog än Schola går/
 Och yng med Willdiur omgås/
 Alt annat godt vhr Hogen slår
 För Hundeglass och Hornblås/
 Sällan til åhra komma kan/
 Ey han til intet duger ;
 Han är och blir alltid Wild-man/
 På Ddiur snäll och sluger.

III. Intrådet.

Six Basques. Sex Bassar.

Basquet droett slags Folck som boo widh the Pyrenæiske Berget
 i Bisciaia, mellan Francriste och Spanten / hwilke i Språk
 och Seder intet aldeles lijka något ebera aff sina Grannar.
 The hålles före at wara the gamla Göthars Afföda och Eff-

terkommande/hårde aff Naturen och gode Wågħalsar i Krig/ men til Hoffleswerne ostickelige och plumpe: Therfore the och aff Frankoserne / som altijdh bestija sigh om at wara nåtte i Kläder/och granlagde i Stick och Seder/ blifwa listia som förhaffde/ gåckade och firerade. Men the vnderlåta intet at bisja från sigh/ och gifwa them på Säcken igen/ stoorstryandes och påckandes på sin och sine Förfäders (Göbarnas) Eppetheet i Kriigh/ och förwijtandes the Franköste Snuusbanarna sin Klem-och Keelachtrigheet/ medh fölljande Satyriske Dicht och stoorolige Gualconade.

Nårlige Meesar i Felt/och i Gåstiboden ifrige Hieltar/ Tapra när inte behöffs/ at täprijda Folck vthan orsak/

Vthom Fabran fräck/ moot Lamb Tyranner och Leijon/ Men emoot hurtiga Mån i markenne rådda som Harar/ Tyckes ehr at ehrt pudrada Håår/ ehra krusada Läckar/ Ehrt nya modo på alt/ ehra kostbahra kyndige Kläder/ Ehrt fick och sack/ehrt konstiga stäck/ ehra qwinliga Later/ Ehrt slå danck/ ehrt tijdsfordriiff och ofruchtbara Lefnad/ Sku wara kraftiga noch at främia ehr åbra i Werlden? Och föra ehr vthi störrer Beröm/ån strijdbare Basquer? Men det går aldrig ehr ann/ i Morsgriffar/ edra bedrifter Måste befordra ehr He'er/ehra hönsta förachtliga miner/ Ehrt höga Mod/ stooro Ord/ ehr Pracht ehrt sprätter i Wädret/

Är hoos of alt i Föracht och i wraak/om dygden å borta. Lått wåra Göter igen tråda fram/ med sinuiziga kyllrar/ Med stora stagg/ kort håår/ gode redliga dugliga Bussar/ Som wist intet at hyckla med Folck och lystra på lustar/ Men gå i Fält/ slitta ont/ och der klåda blodiga Siortor/ Eller i Fredztijder ofwa med slitt/ kriig-tienlige konster. Sådant Folck tjänar of/ med dem sku wij fresta på tån-
dren/ Om

Om de å hårde och sittande fast/ i snuushana Munnen.
Wij skole storma med Loo och Krut / både Solen och
Månen/

Och fösa bort med een hoy/ ja med ett Bliis-Dunder och
Hagel.

Trollen vhr Bergen här vt/och slå med det ena det andra.
Allt som lefwandes är skal båfwä och skåfwä som
Asplödf.

IV. Intrådet.

Jano, Venus, Pallas,

Tråran emillan ihesse 3 Gudinnor om Stånheek Förmånen/ är ännu
innet aldeles vyhäfwen. Macht- och Wisheek-Gudinnorna
tråda här fram på Theatret, i Tancka och Vpsåår/ at wådia
från Paridis wrångwisse/ vnder Nordiske Konungens rättfän-
nige Doom 3 Som förtelarar sig för Wisheek-Gudinnan
såsom then måst omistande och aldra dlaste.

Juno.

Rung GURU jagh geer i Händer
Allt hwad han sielff begår/
Stoor Macht och många Lånder/
Derför jagh hoppas här/
Han lære mig berömma
Och til min åhra dömma
Att jag den Stönsta är.

Venus.

Allt Verldzlig Frögd och Nöye/
Speel/ Tidsfördriff och Leet/
Allt Kärleek; Lust och Löye/
Klapp/ Sampntag/ Kyß och smect
Jag lästver och vdrager/
Om jagh honom behager/
Som den der skönast är.

Pallas.

Alt ha mång Land och Riske/
Ut ha all Verldzens Gull/
I Lust och Leet tillijka/
Så lesra frögdesfull/
är vthan migh een slättia
Såfängia och kättia/
Och stöter mången full

Nordiske Konungens Wahl.

Ly wil jag mig en qvällia/
Hvilken aff dhesse tree
Migh tienar bäst at wällia/
Och mit Samtycke gee:
Wijsheeten öfwer alla
Mig mände bäst befalla/
Henne skal ähra see.

V. Intrådel.

Un aveugle avec deux Estropiés.

En Blinder och två Halta.

Thesse tree Tiggare/ en Blinder och två Halta / som i sin spåda
Ungdom aff Wanstækel hafwa råtat i thenne Dlycker / synes
willia medh sin Kroppes Swag-och Bräckligheter föra of zil
sinnes/ vthi hwad Fahra en yng Siäl står/ om hon i förstonne
blir wahnstætt. Ey äfwen så lätt och snart / som en mister
Öga och bryter Been/ kan ett oförståndigt Barn/ råta i andelig
Blindheet om sin Gud; tänsla / och blifwa haltande och wack-
lande i loflige Seder/ godt stick och dygdigt Leswerne alla sina
Lifs dagar/ om icke Zuchte- & äran i tidh fötekommer Willfah-
relsen/ och frälisar the Bräcklige från Fall. Thesse Fattige aff-
ståra något litet medh sitt ynckelige Intråde the andras Lusti-
talandes eller tånckandes widh sigh sielfwe.

Tiggaren får intet wara blyger /
Ey om han baak om Knutarna smyger /
Haar han ingen som för honom talar /
Ingen som hielper / ingen hugswalar ;
Hwem kan tå på them med skåäl förtycka
Ut the söka sin/ som andra sin Lycka ?
Fast kommer den arma i danken fram /
är det för den riike allzingen skam :
Men wara riiker och sedan stoor pååt /
är ingen ähra/ eller Nyttå åt.
Som Gud haar gifwit kan han och taga /
Och med dhe stålriikas Häfwor laga /
Ut dhe blij dhe fattigas Ar ff och Rooff
Som better dhem bruk' och haa better behooft.

Lage Viril- Mandomen.
III. Öpningens I. Inträde.

Mars avec une troupe de vieux Goths.

Krigz-Guden med en hoop gamla Götthar.
Tu ting & e besynnerligen som synas skaffa een Mennistia dycka/
Förmänn och Beröm i Werlden: Wijsheet och Man-
ligheet i Krig. Och såsom Pallas reda har satt then
Nordiste Konungen tienst/ i hans Riikes styrelse; så haar och
Krigz-Guden Mars, intet williat vthe blifwa med sin tienstis
tilbiudelse/ i the Saker som tiena til Nordiste Riikes Förswar/
emoot hwarichanda wäldsamma Anfall. Och effter han i alla
tjider och tilfällen haar profwat Swea- och Göttha Wäns
Zapperheet/ har han med sig i föllie tagit någre gamle Göt-
thar/ aff them som fordom hafwa spelat Wästare öfwer Ita-
lien, och andre aflägne Länder flere. Hwilka Mars vpmun-
trar til nye Buller och Dytogh.

Sünla Betiente i Krig och fordom kizlige bussar/
Hurtige när det ha gullit vpå/ förmatene sällar/
Som hafwa dumdrat i Fält/ och stridt båd' i Sö-
der och Öster.

Detta kan inte ta lag/ at liggia på Soperne längre/
Eller sittia baak Bggen i Miugg/steka Påron och Äple.
Så må de glöra som ey hafwa mod och mårg vti benen;
Ehr tienar annat i kram/ och wälfoga manliga Sysslor.
Ehrt stoora Rampn ehrt påck och smärk i förrige tjider/
Hälles för wara dröm/ och kommer i ewiga glömskan/
Om det ska längre gå/ som det ha gådt/ och Banhar och
Harniss

Läggas i Bänk och i Brak/och hoptals samlas i all rum
Stumpiga Swärd/och rostiga Spiut/ sampt möglade
Bössor.

Jagh

Jag menar än at bringa på bahn mitt buller i Werlden/
At mitt skräckliga Rampn/ och mitt gudomliga wälde/
Jcke så platt må dimpa omkull och blifwa förachtat.
I mine strjdbahre Mån/ mina oförtrutne Gesäller/
Om j ha lust leka medh/ skal Spelet wäl löhna mödan.
I skole så både Silfwer och Gull/ och ståtliga Länder/
God maat och drick/ goda Kläär/ och fleer stjka kmyttiga
tarfswor.

Götharna swara så starkt och gnalt
At Swaret geer *Echo* öfwer alt.

Wff Hiertat gärna änn ett streck
Ha wij wäl lust at wäga/ läga
Men nu syns blij een annan leek/
En ey Pjlsar ey Väga/ väga
En stjungor eller fortta Swåål/
Med Byssor at slå Solck ihjål
Blijr ofz een Last och plåga/ låga
Doch sattom Mod/ och trådom fram/
Det wore ofz een ewig skam
Skona/det wij ey måga/ äga
Til annat/ än til Kriig och Strijdh;
Dy fallom ann för ofz år tijdh/
Om wij sku Kriigh meer töra/ föra.

II. Inträdet.

Hercules entre la vertu & la Volupté.

Hercules emillan Dygden och Wällusten.

Emilian Fernuffet och Ridder är altijdh stridh; dhe willa gernä både råda/ och både ha rätt/ fast thet inret kommer mehr än een til; Och om lusta får råda för Lag och Rättia för tuchran/ så går det aldrig wäl. Denne stridh ställes aff Hercule; mitt emilian Dygden och Wällusten/ alls dem för ögonen/ som i samma Anföckning och wahlqwaal äro; och lyckelige äro de som sluta hoos sig at föllia Dygden/ som fuller medh mödo och Arbete förwårstwas/ men skaffar Frucht och lön; och vndfly Wällustans södte säfängia/ som gör ingången lätt/ men vthgången swår/ och hambnar ånligen i selswa Förderfwer.

Wällusten talar til *Herculems*.

W Hercules min Grijs/ min Engelskiona wåmm/
 Min ende Siäl/ min högsta lust och mitt Liiff/
 Har du intet slutit at föllia Wällusten änn/
 I ydel leck och Glädie och tijdsfördriff?
 Lyster dig mina Döttrar tree
 Rättia/ Flättia/ Lättia at see/
 Så beder jag dig *Hercules*, bliff stadigt hoos migh/
 Dhe sku så fågna/ så sköta/ så plåga dig/
 At du skal aldrig kunna begära/
 Mehr Lust/ bättre Dagar/ större Åhra.

Dygden straffar Wällusten och winner
Herculis Zierta.

Len tock är som troor sig kunna bygga
 På din Lust/ och på ditt fagre steen/
 När du medh skam måste stå til rygga/
 Blifwer Dygden i Åhra alleen.
 Den som vnger mig förachtar/
 Och efter Wällusten trachtar/
 Han måste i sin ålder tiggia Bröd/
 Öwallias/ångslas/ skämmas och lijda Nöd.

Min

Min wäg är nyttig fast än swår/
 Och ingen honom fruchtloös går.
 Dy fölg man mig *Hercules* om du wilt må wåll
 Och frälsa från Förderff din ädla Kropp och Siäl.

H E R C U L E S.

Set woro mig een ewig skam och blygd/
 Om jag då skulle begära
 Att föllia een annan än dig o Dygd/
 Som är Werldzens högsta Ubra.
 Swad nyttiar migh ha en sund och stark Kropp
 En ädel och förnufttig Siäl?
 Om jagh wore een så ålender tropp/
 Att iag gorde mig sielfff til Tråål
 Aff lustars och lasters Sool-fagra skeen/
 Som är doch alt giftt och galla.
 Dy kom o Dygd/ jagh älskar tigh allen/
 Du är mehr än Lustar alla.

IV. Intrådet.

Deux Matelots. Twånne Båtmätt.

Währ och Watn är wårt Liiff/
 Wår lust och södkrook bäste/
 Storm för oss är tijdsfördriff/
 Och Hafwet är wårt Näste.
 Wij slijta wårn än man troor/
 Och vthstå stoore Fahror;
 Men wij haa doch hem til Moor/
 Allhanda sköna Wahror;

Some til Kläder/ somt tilmaat/
 Och somt til andra tarfswor;
 Wij will' inth' ha tomma faat/
 Och hon wil ey ha starfswor.
 När wij är' mått' / hon är grann/
 Så låta wij öf nöya;
 Hissom Segel/ sährom ann/
 Det är ey tijdh at dröya.

IV. Inträdet.

La Renoméé. Ryktet.

Som blåser vth Hans Konq. Maj:is goda löfrod / Konungstiga
 Dygders och Stenhecks beröm öfwer hela Werlden.

1.

Rung CARL aff alla länder/
 Aff alla hålles kär;
 I alla Räm och Länder/
 Det Loff och Rykte bär /
 Ut han medh Dygde/Lähra
 Begynnur sin Throns ähra
 Vthsprida här och där.

2.

Dy skal sig och förmera
 Hans Scepter och han Cron/
 Dygden i alle regera
 Och pryda Kunga Blo'on.

Hans

Hans Loff skal hon vthbreda/
Och för honom bereda
ännu een större Thron.

3.
All Werlden skal snart höra/
Kung CARL medh tapper hand
Sitt Folek styrta och föra/
Hwar effter Wärd' och stand/
I Ridderliga synke/
Med Seger och med Lynka
Til Watn och til Land.

V. Inträdet.

Diane avec quatre Nymphes.

Diana talar til sine Nymphes, om then Koo/ lust/ Ecksaltig/
heet och Säkerheet/ the samptlige i sin Tenstijheet/ i
sitt Jungfrustånd och bygde/ leffnad/ nytta och miuta.

I.

W huru liufft hur' godt thet är
Ut gå i Gråset gröna/
Och effter sitt hiertans begär/
See Lilliorna sköna
Kinna vpp och föröka sig
Behi sin Sägning dagelig.

2.

Wij leswa här vthan Besvär/
Ingen kan oss förmeena/

E₃

ff

Aff alt det goda Jorden bår/
Förlusta ofß allena.

Ah säll är den som kan sin tidsdh
Så förnöta i roo och frijdh.

3.

Tijden blir ofß aldrig lång
Alltidsdh ha wij at göra/
Alltidsdh hafwa wij Soglesång/
Och annan Lust at höra ;
Ohe qwittra hwar på sitt maneer/
At Jorden sielff aff Glädie leer.

4.

Wij hafwa bäckar här och där/
Wij hafwa ock springkäller/
Som frögda ofß / som å ofß när/
Och söfwa ofß hwar qväller
Med sachtligt dån med liusligt suus/
Ah säll den så får hålla huus.

5.

Når Solen twingar Berg och daal/
Aff warmen wij en weeta/
Ty wij hafwa wäst-Winden swaal
Som skyddar ofß för heeta ;
Han swalkar ofß / han är wår roo/
Ah säll är dhen som så kan boo.

Wij

6.

Wij gå i Sång och wij stå opp/
 När wij gitta och tynka/
 Een rolig Siäl och een sund Kropp
 Ha wij til högsta Lycka ;
 Wij weet' aff ingen öfwerflöd/
 Aff ingen ångslan/ ingen Nöd.

7.

Wij äre säkre Natt och Dag
 För ofoog och för träter/
 Hoos oss står all ting i godt lag/
 Och ingen sigh förmäter
 Ut göra den andra emot
 Med påck och snark med Haat och Hoot.

8.

Wij nyttia Freden vthan frisd/
 Och Frögden vthan klaga/
 Intet är som wij ledes wijsdh ;
 Wij ha dhe bästa Daga/
 Och lefwa här som Mödör allren/
 Hwar vthan Man/ hwar vthan meen.

9.

Mång Möd syns lefwa vthan meen
 Och gör sig inga sorger ;

Men

Men offta vnder frijheek; skeen
Ett Kärleek; tvång förborger.
Utsäll är den som det är qvitt/
Och hafver alltid Hiertat fritt.

10.

Kärleeken är billig och rätt/
En frögd/en lust/en åhra/
För dem som på ett låfligt sätt/
Des sötma kända låhra;
Men offta sedan såsom för/
Såg' man gern' han svor på dörr.

11.

Dy släppom honom intet inn/
Han blir oss een swår Gäster;
Sår han een gång ha willian sin/
Wil han alltid blij Måster.
Med denne lille skalken wäck/
Han är een listig luur och gåck.

12.

Doch! at älskas wij gärna see/
Om wij så det betinga
At wåra Hiertan blij i free/
Sielff älskad' älska inga;
Så älsk' oss hvar em måst wil och kan,
Älska Måder/ står Swänner wäl ann.

IV. Öpningens I. Inträde.

J dhe gamla Hedniste Strifter förmdes / at Saturnus för Jove
 flychtig / skulle ha kommit til Italien, och der blifwit mycet et wäl
 yndfängen / aff Jano, som aff honom sedan i många saker är
 ynderwistt worden / men förnembligst i dhe som höra til ett godt
 och ährbart lefwerne; hwilken lähra han sedan främjat och
 förplantat hafwer ibland Menniskiona; för hans nya
 lefwerne inrättande och synnerlige kloohets skuld / hafwa the
 tillägnat honom två Ansichten / ett baat / som dhe försturne tider
 och ett främman til / som dhe tilkommande see och stärkåda skulle.
 Och efter Werlden då har warit och än är / til det onda meer
 ben ägen och begifwen / än til thet goda; tager han tillfälle at
 straffa dhem som hans Zucht och Dygde-lähra försturit och
 förachrat hafwa / medh fölltande Verser.

I A N U S.

Jag hafwer länge lefwat / och mycket sedt och hört /
 Och i all sakers kundskap / rätt sielfwa kärnan rördt /
 Jag har sielf lärdt / och gärna williat lära andra /
 Bthi all ährlighheet på Dygdebahnan wandra:
 Men det har gådt så trögt / och hollit mycket hårdt
 At bringa gådt på bahn; ty godt har syns wara swårt /
 Och dhett onda lätt / sött / kårti Oga och Ora /
 Krafftigt hoos dhe arga / dhe fromma at förföra /
 Bthan at man märker eller stoort tänker på /
 At ändtlig skal det onda een illak ende få.
 När jag så för mig sielf / hwad skedt är efftertänker
 Huru i all ting går / hwad pussar och hwad tänker
 Den eena moot den andra / har brukt och brukar än /
 Aff ett falskt Hiärta / med söte Ord / och sagert skeen /

Så må jag spricka aff förtreet/ och trottnar lefwa
 Bland sådät Folk/ som meer arghet än fromhet öfwa.
 Som aldrig willia göra/ men alltid hafwa rätt/
 Och räkna sig til åhra/ medh ofoog hafwa trätt
 Rifiwat och stridt/ dhe reenhiertade at förtrecka/
 Och i grund förstöra dhe frommas lust och lycka.
 Dhe hålla för een Last och lyte at lefwa wäl/
 At ha ett roligt Samweet/ at ha een dygdig Siäl/
 At göra ingen emoot/ göra ingen förfång/
 Och i all dygd och åhra altijdh gå rättan gång.
 Det hålles och hoos mången för Gäck och Narespeel/
 At söka til at ändra och rätta sina feel;
 Dy först begå een Last och sedan sig berömma/
 At göra illa sielff/ om andra illa dömma/
 Det är nu maneer / och är kommit der till/
 At hwar sin fehl förswara/ och ingen rätta will/
 Men der til skal ock komma och snart blifwa maneer/
 At den som glädz i onskan och at dhe goda leer/
 Han skal i plågan jämra sig/ och plichta effter Lag/
 Då Håmbden blir fullkombnad på Herrans stora dag.

II. Inrådet.

La Felicité. Deux Soldats. Deux Mineurs.
 Lycksaligheeten. 2. Sälwäter. 2. Grufwedrångar.

Lycksaligheetenes Klingdicht.

H Zelten aff Norden och Swea-Rikes frögd
 Skal Gud med nåd och wälsignelse be-
 fröna/
 Och med wijsheetz frucht hans yngdoms
 möda löna.

Han är i Förstånd öfwer sin åhr vphögd
 Och til det goda aff Godom sörd och bögd;
 Hela Werlden kan reda sköna och röna/
 Huru han pryder sin Thron med dygder sköna;
 Du skal hwar och een vnder honom förnögd
 Lefwa i ett lyckeligt Regimente/
 Med Seger i Krig med ymnogheet i Frijdh/
 Och aldrig annat försöka eller wänta
 än Frögd och Lycksaligheet i allan tijdh.
 önske då med en Mun alla Rikszens Ständer
 Konungen skee Lycka och gå wäl i Händer!

Grufwe-Drängarna.

Nåån wij gå i Grufwan syna och knäpa/
 Wij arme stackare wij arme kläpa/
 Göra andra sig lustig och danka och springa/
 Låta både Gigan och Gytan klinga;
 Dhe smeka dhe leeka ta bak sätta fram/
 Dhe kysa dhe klappa/ dhe taga i sam.
 Dhe hafwa alt hwad deras Hiärta lyster/
 Dhan at nähna aff dhem skär eller trysker/
 Dhan at nähna bryter Berg/bär steen och malm/
 Som wij måste göra/ och sofwa på Halm.
 Lätt of då hasta och wäga ett synke/
 Hwem weet/ käre Brö'r det tör stå til Lycka/
 Om wij gå här frä och söke til hoftra/
 Wij kunne wäl få i Dumbäddar softra/

EnSwensk
 Leet som
 heter så.

Och tråda på Roser vthi danken fram/
Och siunga tirlirum tirlirum tirlam.
Kryp luta kryp luta så seer ingen of/
Baaf Dören baaf Dören står Kenike Fos/
Han achtar och trachtar at göra of meen/
Dy sku wi så Piigan fast/ warom en seen.
War snäller mot qwäller och wispa wäl om/
Alt så måste man låta i Stockholom.

Soldaterne.

Bli äre hwarcken för gamla eller för unga
Ut wara medh i raa/
Fast Föttren begynna bli of något tunga
är Hiertat friskt och braa.
Det tienar en Soldater altijdh hemma sofwa
Hoos Moor i een blödt Sång;
Wij kunne ändtlig sticka of så wäl til Hofwa/
Som een slätt Gruswedräng.

III. Inträdet.

Le Dieu Consus. La Raison. Le Jugement.

Råd3-Guden. Förnuftet. Omdömet.

Det hände i Rom strax effter des Begynnelse/det som inter nu så lät-
teligen lährer hända vå någon Ort; Männerna feeltes
Orwinfolk at giffta sig medh. Dhe nybolagde Romare
begärte sine Granars Döttrar til Hustrur/men finge Korg och
Kallstin; då gaff Guden Consus, eller Neptunus Terrestris
Roma-

Romulo detta Råder/ at han skulle anställa een Leet/ och til des
 anståndande binda och kalla Granfolken dhe Sabiner ; Sedan
 skulle hwar see sitt ram och wäldföra dheras Qwintön. Effter
 på detta Råder följde ett så lyckeligt vthslag / bleff Neptunus
 Terrestris eller Confus, hällen före at wara Deus con-
 filii ; Serdeles i Sifftermåhls saker krafftig och lyctlig. Til
 at ährhålla samma Kampen och Veröm/ gör han ännu intet
 annat än råder och råder ; och alldenkund i Sifftermåhl offra
 har sunk / at Kärleken och Förnufftet ha warit emoor hwar
 andra/ har han så wijsa bracht det dhem emillan/at man kät
 förmoda wijsdh detta tillfelle deras ewiga Förlikning/ med
 Omdömetz förnufftiga goda Sameycke.

Le Dieu Confus.

Jag har warit länge wan at gifwa godh Förslag/
 Och det jag hafwer rådt til / har alltid tagit lag ;
 Til Sifftermåhl at råda/ har jag största Lycka/
 Och jag lagar alltijs så at hwar får sitt stycke.
 Så rådde jag i Rom/ så råhr jag allestädz än/
 At ingen blijr allkena/ och ingen vthan Wän.
 Jag hafwer med *la Raison*, haft offra Kamp och Strij/
 Och hennes Bror *le Jugement* har städt henne bij.
 Dhe ha icke williat låta sig med foog tåmia/
 Til Kärleekz Lust och Rod/ och til een ächta sãmia.
 Dhe ha haft många Infall och offra öfwerlagt/
 Huru the skulle ställa bäst ann een sårlig jagt
 För Astrild Frøyas Son/den skalken at förgöra/
 Och all hans Macht och all hans Konst i Grund förstöra.
 Men ändtlig ha dhe hyd mig och gett kööp både två
 Och måste nu sielfwa med Kärleekz Tankar omgå.

La Raison.

Wan har aldrig trodt at Astrild Frøyas Son och jagh
 Skulle nånshin kunna göra ewigt Fredz fördrag/
 13

Och intet mehr wara den eene den andra moot/
Med wrånge och wredne Ord/ ogrundat haat och hoot.
Men jagh *la Raison* sielff/ wil detta alt förtaga/
Och Påal til trätteskillnad mellan oss framdraga.
För ha wij offra illa talt/ på hwar annars baak/
Men nu skal aff wår tråta bliifwa een förlijkt saak.
Jag har mycket hört talas min nya Wån förnår/
Men nu har jag goda prooff at han oskyldig är.

Dhe ha fört at säya han är een sinnelöfs Säck/
Een liten orwettiger näswijser gosse fräck/
En Herte-Ziuff/en Wåldzwärkare/ sielfwer blinder
Doch seer hwar han har öppet Hugg: sielff swag/doch binder
Alt thet tiiff och Anda har. Han offra Fuct och Dygd
Fäller full med list och Mache/ vthan Försynn och Blygd.
Hans Wårckan är en säfang Frögd/ Ögn, lust och Rättia/
Hans Fruchte/ Ärlöshet/ Oförstånd/ Förderff och Blättia ;
Som bringar alt ondt på bahn/ harm/ sorg/ nöd/ qwaal/ förtreec
Och andra stijke dyren/ them iagh en alla weec.

Är *Cupido* een Gud/ som Hedna Folket meena/
Huru wil man stijke feel medh een Gudh föreena?
Som är reen til sin Natur/ och aldrig annat gör
Än det godt är/ medh foog och rätt/ gdras kan och bör.
Förnufftet geer det med/ een Gudh kan aldrig feela/
Eller något ondt och argt bland dheim godom deela.
Dy måste stee aff oförstånd/ och ey wara rätt/
At man om Kärleeken talar och dömmar så slätt.
Jagh wil honom förswara och frålsan från Förtaall/
At een Gud bland Menniskior må bliifwa vthan qwaal.

L'amour syns stundom willia thet *Raison* nekar til/
Råda och strijda emoot thet iagh gärna hafwa will ;
Dch måjt har iag förtryckt/ at ett ord i Kärleek tale
Har gullit mehr än tijo mina/ nästän i ale.
Når iag råhr Son och Dotter/ then til Måta taga
Som Fahr och Mohr råda til/ och the bält behaga ;

Ed synes med offdål offta Amor komma fram/
Som til andra Zanckar förleder mång Swänn och Dam.
Men om man rätt betänker hvem weet om Fahr och
Moor

Ha sielfwa haft *la Raison* i Råd som Folket troor.
För egen Lust och Fördeel/ eller för slächtens Heer
Barn twingas til Giffte jag offta hörer och seer;
Fast Kärleken sielff är dhet mästa som achtas bör/¹
Och han som först och främst ähta Folck lyckliga gör.
Dhen kan Fahr och Moor aldrig giuta i Hiertat inn/
Om Son och Dotter sielff mant en gifwa Willian sin.

Offta Kärleken stiekar/ at ästa måst¹ i hoop
En gammal Man/ en Gubbe; en slaan och ynger Gloop.
Ehen ene har mehr Förstånd/ then andra har mehr heeta/
Och lijkwål the begge effter en Flicka leeta.

La Raison säger/ Gubbe/ sitt hemma/ tag i ahte
Ein älders plicht och ähra/ sty yngdoms slaas och prachte:
Lamour predikar annat/ och giuter lusta inn

Til leek och Smeek/ och läckar Gubbens Hierta och Sinn
Til nytt mode / fäsfänge Taal/ och Swäna tidsfördriff;
Lijkwål medh sådan låter får Gubben ett nytt liiff.

När man nurrätt betänker/ at offta hwiitgrå Håår
Sig stieka en så illa hoos vnga hwiita Låår/
Och at man håller före Barnen bliifwa klooka
När een Gubbe och een yng Möd tillsammans klooka.
Ty kan jag en förtänkia *l'Amour* i detta fall/
Som wärmer opp en steelnad och krumpin Gubbe kall.
Så lenge han en älskar så har han gubba-Rampn/
Strax yngerswän han heter när han får Möön i sampan.
Stundom är gammal siorta så god som een ny säck;
Hvem wil Kärleken wågra at göra Kärlekz wärk?
Ehet är Drätt/ doch händer offra/ en älskar två:

Om Kärleek hade *Raison* så giord han aldrig så.

Det synes något wara/ men will man dömma rätt/
Så är kärlekens seehl här vthi ringa och slätt/

At en aff många älskas/ och en blir mångomn huld/
Är Kärleken wäl somt/ men somt är iag sielf skuld.
Iagh geer med/ at älskas skal den som är älskans wård;
Nu är mång Modd så tåck/ medh så stor skönheet bestärd/
At alla måtte ähra och hålla herne kär/
Fast hon lijf wäl intet mehr än en Mans hofwa är.
Om flere än skönt älska/ så wittiar een alleen/
Såledz blir *Ra:son* til fredz/ och Kärleken blir reen.

L'amour gör offta *Ra:ison* thet *Ra:ison* aldrig war/
Missbrukar hennes namn/ med luttet Stätta far/
När han sådanne Personer wil sammanfoga/
Som äro intet lijka låga/ lijka höga/
Af Stånd/ Förmänn och Wårde/ och andre Gåfwor seer
Som Kärleken intet allsiidh så noza anseer.

Sådant syns wara orätt/ jag har sielf för dömbt så/
Men nu kan jag medh skåål och foog een annan Wäg gå.
I Lijff och Dödd förbinda sig/ är ett mustigt Ord/
Dch sällan seer man at ett så starkt Förbund blir gordt
Med Lycka och Nöye/ om kärleek en gör sitt till.
Dch lagar at een så gärtia som dhen andra will.
Är då i två Kroppar/ een Siäl/ een Lust/ een Willia/
Ähra och Dygd der hoos/ hwarför skal man dem skillia?
Om icke *Stats-Ra:ison* en nödig skildnad stifter
I mycket höge och högtangelegne Giffter.
Då händer offta at jag sielf får stå tillbaka/
Dch måste mitt rätta Namn byta och försaka.
En weet iag nu förwisso och wed min ähra swär
At *Astrida* i detta Fall aldels oskyldig är.

Man säger och at Kärleek ens Friisheet förtager/
Menniskians Kropp och alla Kraffter förswager/
Dker Gallan och förorsakar Melancolie,
Dyväcker i många Hitta/ sorg/ oroo/ qwaal och strij.
Dherför kan en wara/ at then samma *Ra:ison* har/
Som alle så galeer gör och med Folck så illa far.

Men

Men vthan skåål tilrekñas Kärleken desse feel/
I hwilka the dem hafwa/ ha sielfwe skuld och deel.
Kan man med skåål otucktigt Sielzwåld Friiheet falla/
Så wil iag och gärna på samma Tanckar falla
At hon hindras: Men om thet är Friiheet med råttat/
Uff sitt egit Bröd i sitt egit Huus sig mätta/
Som det i Sauning är; så kan iag intet finna/
At någon moot *Astrild* i detta fall kan winna.
Hålla dhe och för Friiheet at lefwa vthan Wånn/
Så fara dhe myckit wild; ty ynkelig är dänn/
Som allena är/vthan Hielp/ och vthan Måhltroo/
Den han kan wål lijta på och säkert alt förtroo.
The andra Beshyllningar ha åstwen så god Grund/
Och äre intet annat änn *Dwånna-Påfund*.

En Knur wil iag änn lösa/ och thet bliie en lycke
För *Astrild*, om iag kan befrija för Skåålmtycke
Ibland åchra Folck; them Lag och Löffe förplichta
I ewige Förbund på intet annat at sichts
Änn på en obesmittad Kärleek och sann Troheet/
In til dheras sidsta stund med hjärtans stadigheet.
Man seer en *Dwinna* ålsta som ålstas ey igån/
Och äer en falsk *Zärna* som byr en trogen *Swånn*.
Thet kan ey wara rätt dheras Sinnen at stillia/
Som äre ett *Rödt* och böra hafwa en wellia?

Nen det är wist *Drått*. Doch kan iag intet finna
At *Astrild* gör det/vthan dheras egna Sinne
Olika i alt; når Mannen är suur/ Hustrum twår
Sig at råttat/ den en' effter den andras Begår.
Tå föllier dherpå Wåhntroo/ Missförstånd och Tråta/
At man så småning börjar Troheetz plichtförgåta.
Om någon tå synger fram som listmar vthi mugg/
Så får på sannan Kärleek/ dhen falska öpet Hugg.
En *Wallust* vthan Lag och Dngd/ är ey råt Kärleek
Ty kan man och honom ey tillägna slika *Streek*.

När een dhen börjar hata som han måst älska bör/
 Så är ju haat/ och ey kärleek/ som Dredan gör.
 Riff och tråtor the göra thet/ dhe ha bracht på skam
 Och icke kärleek/ mång Danneiman och tuchtig Dam.
 Hindrar då kärleek haat och hoot/ mistroo och trätta/
 Så gör han mig jw tienst och hielper mig til rätta.
 Dy kan jag intet göra sam-föllie eller sluth/
 At *Raison* bör drifwa kärleek/ kärleken *Raison* vth.
 Dhe kunna wäl fördragas vthi een dygdig Siäl/
 När dhe känna/ och willia förstå hwar annan wäl.
 Kärleek bör då wara/ kärleek är ähra wård/
 Hwem wil meer disputera *La Raison* har så lärdt.

Le Jugement.

Höre nu all Werlden/ *Le Jugement* sitter Dom/
 Och witnar sielf at kärleek är nödig/ god/ och from.
 All tråta är vphåfwen ingen komme igån
 Och säye at *La Raison* icke är Åstrildz Wån.

IV. Inträdet.

Bacchus avec quatre Paysans.

Bacchus med fyra Bønder.

Er som är godt lag har man gärna godt Win/
 Dy ställer sig *Bacchus* med andra ock in/
 Sielfstimmer/ Blißfuller och sprickande mått/
 Opmuntrar sitt Föllie på fölliande sätt.

BACCHUS.

Har lustig war' waken i supbrøder all/
 Med hwipp hey med holla gee samptligē skall;
 Och låte Folk höra at Windruswe safft
 Har särdeles wårkan och särdeles krafft.

Det

Det styrker både Hiarta och mærg och been/
 Ty ta hwar til Glaset/ en skålm som är seen.
 Leswom/ för om låstwen måan tijden det tåål/
 Hwar dricke två gånger sin kär/ slickas skåål.
 Låt hicka låt picka thes the hetta på/
 Hwem dhem har hugkommit med skålarna två.
 På denne två föllia skole andra tree/
 Med dhen bort vhr laget som en gör beske.
 Bacchus wil andra Supebröder en haa/
 än dhe som een Kappe wål kunna fördraa.

V. Intrådet.

Deux Satires. Två Skogztråll.

Det nogar intet; wij wete wål/
 Ut wij en kunna med god skål
 Aff skönheet of berömma;
 Men wil man doch rätt dömma
 Så ha wij det som of wål står/
 Klöfweta Fötter/ ludna Lår/
 Horn på Hufwud/ Bockeskågg/
 Een snabban Foot qwickan Lågg/
 Til sprung och dank och annan leet;
 Ty wåga wii wål ock ett streck
 Med Mör och wuga Swänner;
 När man of först rätt känner/
 Så får någ' hwar Lust och Behag
 Til wårt sällskap och til wårt lag.

Aldr' ingen må försträckias/
 Wämias eller otäckias
 Wijd wår Skapnad/ wijd wår drächt/
 För oss står det wäl/ täckt och läckt/
 Och Bockeluchten fråna
 Skogstrållen bätter tienar
 ån mång snushaan och fräckan Dam
 Puder/ Pomada och Balsam.

LE GRAND BALLET.

Mars. Apollo. Hercules.
 avec 4. Vertus et 4. Vices.

La Justice. La Prudence. La Vaillance. La Temperance.
 Rättfärdigheet. Forsichtigheet. Manhaftigheet. Mätetigheet.
 L'Injustice. L'Imprudence. La Crainte. L'Intemperance.
 Orättfärdigheet. Oforsichtigheet. Raddheet. Omätetigheet.

Ken aff Dygderna talar.

Setta blijr wäl een sålsam Dank
 Ett samkomm' vthan lista
 Skal Dygdens pracht och Skönheetz glanz
 Last-singgelsen vndwiska?
 Eller sku wij som godt år' wahn
 Wårt Leswarne ombnta/
 Och ställa oss med dem på bahn
 Som hafwa last och lyte?

Nej!

Ney/ Systrar/ låt thet aldrig skee/ 1
 Låt oss för oss man blifwa/
 Elliest så är vår ofärd lee/
 Dhe som vårt värsta drifwa.
 Som Ljuset är en Mörkrets Wänn/
 Utan des Wärf optäcker/
 Har man en sedt at Dngden än
 Ddngdern' handen räcker.
 Wij äre dhem/ dhe oss emoot/
 Om meer inbördes frijda
 än som Kärlek/ med Haat och Hoot/
 än Köld med Warman blijda/
 än hwitt med swart/ än godt med ont/
 Och annat sådant meera ;
 En hoppas wij at blij förskont
 För sliska Dwinnor flera.
 Wij blij för oss/ dhe blij för sig/
 I hela Werlden wijda ;
 Wij/ dhe/ tilhoop? Ney/ ney aldrig/
 Wij kunne dhet en lijda.
 Gå bort/ gå fort/ jag säger fort
 Med alt ehrt onda kynne
 I Laster all/ i sku en stort
 I detta Hofwet winna ;
 Der Dngden har sitt Huuß och heem/
 Och der Gud'sfruchtan råder/

Der Flånarena hwar och een
I Herrens Footspår träder.
Hans Wäret och Willia som een Lag
Dhe föllia och fulgöra/
Besluta sig båd' Natt och Dag/
Det goda Lofford höra/
Ut the å Rungens trogne Männ
Hwar effter stånd och ämbne/
Dhen som Riddare / dhen som Swänn/
Dhen högre och dhen sämbre
Gjör alla ett med Lust och Modh/
För Swerges Rijtes bästa/
Dch wåga gärna Liff och Blodh/
För Landzens borg och fäste
Kuna CARL / dhen end' och ädla Stäl
Dhem kårast öfwer alla/
Dhen wi / at honom må gå wäl/
Dch nu til foota falla.
Han tabr ofß ann sigh sielff til deel/
Til hugnad och til åhra/
Hatar Last och Lasters feel/
Dch föllier Dygde-Låhra.
Dy fallom ann / doch alt med foog
Ut Striden ofß ey smittar/
För ofß är reda Winnig noog/
Ut Rungen dhem ey gitter

I sitt Riike/ i Land och Lån
I Slåt i Håff och Fåste
At see/ fast mindr' at wara Wån/
Uff sliska stygga Gåster.
Wij äre the han älskar högt/
Wij är' hans rätta Wänner/
Ell ofz hans Hug och Sinn är bögt/
The andre han ey känner.
Wår är Segren/ wij ha rätt
Wår Konungz åhr at föra/
Thet blijr ofz lönt på tusend sätt
Ohen Tienst wij honom göra.
Wij är' hans Borg/ wij är' hans Wacht
I alla Rum och tijder/
Medh ofz stärckes hans stora Macht/
Medh ofz sin Thron han pryder.
Medh ofz blijr han frögdfull i Frijdh/
Och tahr sigh wål til wahra;
Medh ofz blijr han mächtig i Strijdh/
Och fruchtur ingen Fahra.
Det är wål mycke wara Kung
Och hafwa Kunga tneke/
War' hög war' skön war' karst och yng;
Men othan Ongda/Smycke
är det alt. Så ångligheet/
Ibillning/ flått och ringa:

Alt

Allt här sin' Geel och sin swårheet/
 Men Dngden hafwer inga.
 Ty frögda tigg Tu Swea-Rik/
 Som har en sådan Konung/
 Hwars Stäl och Kropp hwar annan list/
 är alla Dngders Bohnung.
 Honom feclar nu intet meer
 Til Dngden än god Lycka/
 Långt Luff/ Hellsa/ och Gåfwor fleer
 Som henne kunna styrka.
 Dy önske då aff Hiärtans grund/
 Hwar Christen Siäl och Tunga;
 Lefwe Kung C A R L lefw' friskt och sund/
 Til frögd för Gambel och Dnga.

Igenom hastigt Öfwerseendes och tryckandes läser några Tryckfeel wara/ emot
 Sättlärans willia inkomre såsom Göter vthanh. V'ence p. L'ence.
 något för någon/ och andra sådanne flere. Them then gunstige Läsarens
 Godheet selft bäst lærer kunna vbrsätta och råtta.

Anno 1735 7:16 Maj